

ПРОЛОГ

ДІММА

Я розкажу початок своєї історії, потім її середину і нарешті кінець. Адже я прожила тисячу життів і прийняла тисячу смертей. І щоразу, помираючи, я проживала один і той самий спогад. Останні миті першого життя, коли я була Діммою — божеством, дівчиною, дружиною, матір'ю, а разом зрадницею і чудовиськом. Мій ганебний вчинок став тоді відправною точкою для кінця світу: я розпалила війну між богами й моїм коханим Дахо.

Я сиджу на троні, виготовленому з відполірованих кісток, оздобленому золотом і коштовним камінням, такому гротескному й водночас прекрасному. Я сиджу високо над землею, на самісінькій верхівці сходів, збудованих Дахо, і спостерігаю за небесами. Наразі, коли світом править мій брат Ре'Мек, я купаюся в сонячних променях його світла, які пронизують аметистовий купол неба наді мною.

Я тримаю свою дитину — маленьку іскорку, що тремтить у моїх долонях, крихітну й таку дорогоцінну. У неї батькове серце й мій украдений дар безсмертя. Таємною мовою малюк промовляє, що любить мене. Проте Всесвіт

не одуриш, і я заливаюся слізьми. Бо ця дитина — лише помилка в задумі Верховного Катаклізму, вона — часточка мене, яку брати прагнуть знищити. Здригаючись, я заплющую очі.

Пелена мороку проникає до палат, поглинаючи сонячне світло й приховуючи відгомін бою. Хтось із братів чи сестер прослизнув повз військо Дахо і прорвав мій захист. Тоді я важко й болісно зітхаю.

Чимало люду загине через мене. Колись сестра Коре сказала, що любов богів — річ небезпечна. Тільки зараз я усвідомлюю суть її слів. Я не хочу помирати, але плата за скоєне неминуча.

— Ех, Діммо! — пригнічені двоїсті голоси Фрама ніби пронизують. — Що ж ти накоїла?

Розплющую очі, Фрам стоїть переді мною у двох своїх подобах: у них світло й темрява, життя і смерть, хаос й умиротворення. Миттю розумію, що втратила частину часу — у моїх спогадах є якась прогалина, діра, вирваний шмат життя. Я дивлюся на свої стиснуті кулаки: ще мить тому я тримала на руках дитину. Мої пальці тремтять, один по одному я розгинаю їх, усвідомлюючи, що хапаюся за порожнечу.

Аметистовою стелею розбігаються тріщини — така потужна моя лють. Скалки сиплються вниз і вгризаються в мою плоть. А стінами течуть сльози.

— Де він? — кричу я. — Де мій син?

— Пробач, сестро, — каже Фрам. Тіні обох його подоб огортають моє обличчя. Вони витирають мої сльози. І я відчуваю полегкість. Я вдячна Фраму за те, що саме він прийшов забрати моє життя, що не дозволив зробити цього Коре чи Ре'Меку. Бо з усіх братів і сестер саме Фрам розумів мене найкраще.

— Ти не мала цього робити. Такої жорстокості й во-рогу не побажаєш.

— То я вбила його? — запитую, припускаючи єдино ймовірну річ. Я втискаюсь у трон, знесилена й спустоше-на. Я скоїла непоправне. — Я вбила свою дитину.

Я пам'ятаю кожну мить свого першого життя, окрім цієї. Я колисала на руках малюка, а за мить... він зник. Певні вчинки такі жахливі, що краще їх не згадувати, а інші — занадто болісні, щоб їх берегти.

Обидві подобі Фрама теж плачуть:

— Ре'Мек і Коре припинять війну лише тоді, коли ти помреш разом із дитиною. Вони помилують Дахо і його людей, якщо ти пристанеш на ці умови.

Я знову дивлюся на свої руки. Як тепер жити з тим, що я накоїла? Як зустрітися з Дахо? Як сказати йому, що я вбила нашого сина?

— Зроби це, — кажу я. — Доки я не передумала.

Фрам вражає мене світловими списками. Вони пронизують мої груди, вириваючи частину мене, пов'язану з Верховним Катаклізмом — мое безсмертя. Душа згасає, а тіні змахують останні сльози з обличчя спустошеного ества. Навіть я не здатна вирватися з обіймів бога життя і смерті.

Але, як я вже казала, — це не кінець історії, а лише її початок.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

АРРА

Іскри магії пролітають крізь стіни корчми, переслідуювані місячним сяйвом і тінями. Настав час осани. У цей від-тинок часу між ніччю й світанком магія найпотужніша. Я стискаю зуби, коли іскри пірнають мені під шкіру, жив-лячи мою міць. Трясця, як пече! Але я не можу відступити. Я не маю права знову зазнати невдачі, я вже й так стільки всього втратила.

Хапаюся за бильця крісла, ковтаю жовч на язичі, че-каючи, доки згаснуть останні іскри. Усередині мене вирує дух вождів, пробуджуючи пам'ять і мудрість, даровані їм упродовж цілого життя. Завдяки їхній жертвовності й дару я знову володію здібностями. До того ж такими потужни-ми, що нікому й не снилося. Сподіваюся, цієї магії виста-чить, аби врятувати Сукара.

— Ти впораєшся, — запевняє Есснай, простягаючи один із серпів Сукара. У напівтемряві спочивальні видно відблиски сталі й мерехтіння символів племені Зу на лезі. Потерте дерев'яне руків'я озивається дивними відчуттями в руці, немов я взяла щось чуже без дозволу.

Утім, я знаходжу сили всміхнутися Еснай. Вона, прихилившись до стіни, мовчки спостерігає за ритуалом. І я щаслива, що вона поруч. Поки ми приглядали за Сукаром, Руджек із рештою вирушили до Королівства, щоб сповістити про битву біля храму Гека. Фадій і Реке, двоє його вартових крейвенів, залишилися, однак трималися осторонь, поки я готувалася до ритуалу. Я не переймаюсь відсутністю Руджека — у жодному разі не можна зараз втрачати концентрації, навіть якщо понад усе волюю бути з ним. Еснай не сумує за Кірою. Хоча я не раз ловила її погляд, спрямований просто на схід, у бік дому.

Тишу в кімнаті порушують хрипке дихання Сукара і потріскування полум'я свічки. Лежачи в ліжку, загорнутий у стару ковдру корчми, він здається таким немічним. Він не приходив до тями, відтоді як я мало не вбила його. Я згораю від почуття провини. Воно, — єдине з-поміж усіх моїх емоцій, стягнутих у тугий клубок, — раниць щоразу, як втрачаю пильність.

Коре намагалася зцілити Сукара, перш ніж ми покинули землі племені, але не стала чекати, щоб упевнитися, що його стан поліпшився. Пріоритетом оріші Місяця є скринька, де зберігається душа Короля Демонів, от тільки Коре й гадки не має, де ту скриньку шукати. Оріша стерла свої спогади про місце схованки, аби приховати його від моєї сестри. Мене непокоїть, що душа досі десь там, не здатна звільнитися тоді, коли плем'я гине. Тепер, коли бог земель племені Гека зник, не зосталося нікого, хто б мав достатньо магічних сил, щоб звільнити Короля Демонів. Ні моя мати, ні сестра вже не можуть завдати шкоди. Я відганяю ці думки, що полонили розум, бо вони раниць найдужче.

Сонячний оріша Ре'Мек відійшов у вічність раніше за свого брата-близнюка. Не те щоб він надто переймався

смертним життям. Він ганявся за кинджалом Короля Демонів, який Шезму, демонічний батько моєї сестри, викрав після бою.

— Оріші дістали від нас, що хотіли, — зітхаю я, невідривно дивлячись на бліде Сукарове обличчя. Мабуть, я очікувала від них забагато після всього того, чим ми пожертвували, щоб навести хоч якийсь лад. — А тепер вони знову грають у богів.

— Вони роблять те, що вміють найкраще, — каже Еснай, і її голос звучить без найменшого натяку на злість.

Уже сімнадцять днів Сукар не приходив до тями. Я без упину прокручую в пам'яті той момент, коли Ефія здійняла меч над його головою, а я, використавши магічні сили, підкинула його тіло вгору. Те, як він врізався в кам'яну колону храму і вже не підвівся. Я просто хотіла врятувати свого друга і мало не вбила його. Це через мене він лежить непритомний.

Я глитаю повітря, нахиляючись ближче до Сукара. У мені з'єдналися знання і магія п'яти вождів племен. Ікарата з племені Мулані, Умету з племені Кес, Бека з племені Зу, Тьора Еке з племені Літо, а також моєї бабусі Мнеки з племені Аатірі. Вождь племені Літо — найбільш обдарований цілитель з-поміж усіх п'яти, але його підхід вимагає злиття частинок наших із Сукаром душ. Десятки людей померли, перш ніж він удосконалив цю практику. Я не можу ризикувати, я не маю права на помилку. Спосіб вождя Кес вимагає трьох жертвоприношень протягом трьох днів на початку нового місяця.

Сукар хотів би, щоб я шанувала традиції його племені, тому я обрала ритуал, що спирається на магію писарів Зу. Для цього мені потрібен Бека. Він шелестить у мені, як листя від подиху вітру, коли його знання наповнюють мою свідомість. Мені навіть не треба благати — сила вже чекає на мій

поклик. Колись я знала напам'ять усі ритуальні сувої з крामниці мого батька, але не мала з того зиску, бо мені бракувало магичної сили, щоб використати їх. Тепер усі секрети магії до моїх послуг. Я випростовуюсь, тримаючи Сукарів серп у руці.

— Я готова.

— Опісля перепочинеш, — каже Есснай голосом, неприйнятним для заперечень. — У тебе втомлений вигляд.

— Авжеж, матусю Есснай, — киваю я.

Вона цокає язиком, майже як у старі добрі часи.

Я наближаюся до столу, де між трьома свічами стоїть чаша з чорнилом. Поруч лежить кістка, один край якої гострий як голка. Тінь вождя племені Зу лягає на стіну. Бека був трохи вищий за мене, а його *адо* — рогатий головний убір — додавав вождю ще зросту. Його *ка* досі носить рубінову маску, оздоблену оніксовим камінням навколо очей, — маску вождя племені Зу.

«Знадобиться твоя кров», — хрипко шепоче Бека. Його голос чутно лише мені. І від цього моїм тілом пробігають мурашки. Вожді рідко говорять, і я щиро вдячна їм за скупість у словах, коли це стається.

Серпом проводжу по долоні, й кров крапля за краплею цяпотить у суміш чорнил і трав. Над чашею клубочиться легкий дим. До того часу, коли я відкладаю серп убір, поріз уже загоюється. Тільки запах розпеченого заліза витає в повітрі. Мені не треба напружуватися, нова магія плине своїм природним потоком. Я й не сподівалася на таке. Мені ще так багато треба опанувати.

Волосся Сукара відросло після битви, тож Есснай зголила частину для ритуалу. Додаю трохи в чорнило, беру кістку-голку і чашу, сама сідаю на край ліжка. Дим наповнює кімнату, і чолом Сукара струмками збігає піт. Бека посилає мені символи сили, зцілення та зміцнення. Мої

шоки заливаються фарбою, коли усвідомлюю четвертий образ. Два сплетені тіла, що символізують продовження роду. Здається, Бека має почуття гумору.

— Я дарую тобі силу в ім'я батька й матері земель племен, — опускаю гострий край кістки в чорнило. — Верховний Геко, вкажи шлях крізь п'ятьму.

Відкидаю ковдру, і на непокритих Сукарових грудях відкривається понад дюжину татуювань, позбавлених магії. Його шкіра гладенька й тепла на дотик. Якби він опритомнів, то напевно кинув би кілька дотепних слівцець. Мені бракує його вміння знаходити позитив у будь-якій жахливій ситуації.

Магія пульсує в моїй крові, коли доторкаюся Сукарового стегна. Я починаю затяжний і клопіткий процес татуювання образу женця. Він стане точною копією зображення на іншому стегні, наділяючи Сукара силою. Краплі крові виступають із кожним дотиком гострої кістки до плоті.

— Будь безстрашним, сину племені Зу.

Набиваю ще два татуювання на зап'ястках — оленячі роги, просякнуті цілющою магією. У згині ліктя — *юл* з трьома гілками, щоб додати сили попереднім татуюванням. Коли я закінчую, Сукарове тіло починає пульсувати світлом, і я усміхаюся.

— Що коїться? — запитує Есснай, стоячи біля стіни.

— Татуювання знову сяють, — пояснюю я, знаючи, що вона не бачить магії.

Есснай полегшено зітхає, але Сукар не рухається. Ми чекаємо пів години, тимчасом як сяйво його татуювань потроху згасає, крадучи останній проблиск надії. Коли я кажу Есснай, що татуювання майже повністю згасли, вона впивається в мене розпачливим поглядом, ніби благаючи, щоб я щось зробила. Я кладу долоню на *юла*, намагаючись наповнити його чарами, але біль пронизує пальці. Кістка вислизає з моєї